

ת"פ 59321/01/15 - מדינת ישראל נגד גל שבו, אורן שבו, אמנון שבו

בית משפט השלום בטבריה

בפני כב' השופט ניר מישורי לב טוב

ת"פ 59321-01-15 מדינת ישראל נ' שבו ואח'

08 יוני 2015

בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשמים

1. גל שבו
2. אורן שבו
3. אמנון שבו

נוכחים:

מטעם המאשימה עו"ד נוח רחאל

מטעם הנאשמים נאשם 1 בעצמו וע"י עו"ד אילן מזרחי

נאשמים 2-3 אין הופעה

גזר דין בעניינו של נאשם 1

1. ביום 16.02.2015 הודו הנאשמים 1 - 3 בעובדות כתב האישום המתוקן (ת/1) כדלקמן:

הנאשמים הינם אחים ומתגוררים במושב

בתאריך 26.01.2015, בשעה 19:00 או בסמוך לכך, במושב ב. נסע בנו של הנאשם 1 (יליד 2000) על קטנוע ובעט בכלבו של א ב (להלן: "המתלונן"). המתלונן הלך לעברו של הקטין אך זה ברח ממנו. המתלונן עלה לרכבו ורדף אחרי הקטין עד לשער של מושב. שם חסם את הקטין ואמר לו שאם יעבור שוב ליד השכונה הוא יקפוץ עליו עד שתגיע ניידת גם אם יצטרך להכניס לו מקל בגלגלים.

הקטין פנה לנאשם 1 וסיפר לו כי המתלונן הכה אותו.

בהמשך, בשעה 19:26 או בסמוך לכך, הגיעו הנאשמים לבית המתלונן במושב. על מנת לשוחח עם המתלונן. הנאשם 1

עמד מול המתלון ושוחח עימו תוך שמפנה אצבעות לפניו, דחף בחוזקה באמצעות שתי ידיו את המתלון, שעמד לפני גרם מדרגות, והמתלון נפל אחורנית.

הנאשם 1 הוציא מכיסו פנס מגאלייט (**"להלן: הפנס"**) והכה באמצעותו את המתלון. המתלון הצליח לקום והנאשם 3 תפס את המתלון בידי ובגופו, והמתלון 2 חבט במתלון בגבו באמצעות אגרופיו והנאשם 1 הכה את המתלון באמצעות הפנס. המתלון נפל ארצה על הנאשם 3.

הנאשם 1 המשיך לחבוט בעוצמה במתלון עוד 3 פעמים באמצעות הפנס והנאשם 2 הכה בעוצמה באגרופים את המתלון בראשו. הנאשם 1 הכניס את הפנס לאחורי מכנסיו, הכה את הנאשם פעמיים נוספות באגרוף בגופו ובעט בו בגופו.

כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלון סימני חבלה כהים באפרכסות האוזניים, המטומות ולסרציה בפנים, חתך קטן משמאל לאף, אשר חוטא והודבק, ורגישות בלסת תחתונה, שהן חבלות של ממש.

במעשיהם האמורים תקפו הנאשמים שלא כדין ולא בהסכמתו את המתלון וגרמו לו לחבלות של ממש.

2. הנאשמים 2 ו- 3 הודו בעובדות כתב האישום המתוקן והורשעו על פיו בתקיפה בצוותא הגורמת לחבלה - עבירה על פי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (**"חוק העונשין"**) + סעיף 29 לחוק העונשין.

הנאשם 1, הודה בעובדות כתב האישום המתוקן לפיו הואשם בתקיפה בצוותא הגורמת לחבלה - עבירה על פי סעיף 380 לחוק העונשין + סעיף 29 לחוק העונשין.

טרם הרשעת הנאשם 1 לאור הודאתו, קבע בית המשפט כי הנאשם יישלח לקבלת תסקיר בטרם הרשעה בזו הלשון:

"לאור הודאת הנאשם 1 בעובדות כתב האישום המתוקן אני קובע כי הנאשם 1 ביצע העבירה המיוחסת לו בכתב האישום המתוקן אך נמנע מלהרשיעו בשלב זה".

3. ביום 20.04.2015 ניתן תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם 1.

תסקיר שירות המבחן :

בהתאם להסדר הטיעון, הוגש בעניינו של הנאשם 1 תסקיר מטעם שירות המבחן. מהתסקיר עולה, כי הנאשם בן 41, יליד הארץ, נשוי משנת 2000 ואב לשלושה ילדים בגילאים 15-6. בנו האמצעי כבן 11 אובחן כאוטיסט ומתחנך בבית ספר לחינוך מיוחד. מתאר מערכת יחסים זוגית טובה עם אשתו. אשתו עובדת כאמרכלית בדיוטי

פרי במעבר הגבול.

הנאשם 1 הינו הבן הרביעי במשפחתו המונה זוג הורים נשואים וחמישה ילדים בגילאים 30-47. הוריו ואחיו מתגוררים במושב.

הנאשם מתאר מערכת יחסים קרובה עם הוריו ואחיו, מעורבות ותמיכה הדדית.

הנאשם התגייס לשירות צבאי בצה"ל בשנת 1992 ושירת כלוחם וכמ"כ בחטיבת גולני.

שירת כ 19 שנים ולאחר שחרורו מצה"ל עבר קורס מאבטחים ועבד במשך כשלוש שנים כמאבטח אישיים בארץ ובשגרירויות בחו"ל.

הנאשם החל לעבוד ברשות המיסים, במכס, בגשר הירדן לפני כ - 15 שנים וכיום מתפקד כמפענח אתר משקף מכולות.

במסמכים ממקום עבודתו תואר הנאשם כעובד מסור, בעל יכולות מקצועיות גבוהות, אשר עומד ביעדי החברה שהוצבו לו ומבצע המוטל עליו לשביעות רצון המעסיק. תואר כבעל יחסי אנוש טובים, משרה אורח חיונית במחלקתו, ועוד נמסר כי הוא בעל פוטנציאל לקידום לתפקיד ממונה צוות מפענחים. בשנת 2000 קיבל תעודת הצטיינות.

ביום 18.03.2015 הושעה מעבודתו בעקבות ההליך הפלילי נשוא כתב האישום, השעיה עד לתום ההליכים הפליליים כנגדו. בתקופה זו הוא משתכר כמחצית משכרו החודשי. בעקבות השעייתו המשפחה נקלעה למצב כלכלי קשה והנאשם ואשתו נאלצו לקחת הלוואות על מנת לעמוד בתשלום החובות הכלכליים, ונתמכו בחברים ומשפחה.

בעקבות מעצרו והרחקתו מהבית, עברה המשפחה טלטלה קשה אשר יצרה פגיעה ברגשות האמון ובקשר העדין בינו לבין בנו הסובל מאוטיזם.

שירות המבחן התרשם כי מדובר בנאשם בעל יכולות תפקודיות טובות, אשר באות לידי ביטוי בתפקודו המקצועי ובתפקודו כאב וכבן זוג. עוד התרשמו כי טרם ביצע העבירה דן ניהל אורח חיים תקין וקבוע.

לנאשם אין הרשעות קודמות. בהתייחס לעבירה הנדונה, הנאשם לוקח אחריות מלאה על המעשים המיוחסים לו בכתב האישום. מכיר בחומרת מעשיו, ביטא צורך להתנצל בפני המתלונן.

בתיאור הנאשם את נסיבות אירוע העבירה, טען כי הגיע לביתו של המתלונן במטרה לשוחח עימו וזאת רק לאחר שבנו הציג לו חבלות בפניו ובצווארו, ורק לאחר שבנו דיווח לו שהמתלונן היכה אותו ואיים עליו.

השיחה עם המתלונן הוסלמה וכך בעצם נקלע לאלימות הפיזית, מתוך חשש לחייו.

הנאשם כי פעל מתוך דחף ריגעי וללא מחשבה מוקדמת על השלכות מעשיו ולא היתה לו כל כוונה לפגוע במתלונן.

שירות המבחן התרשם כי מדובר בנאשם בעל יכולות קוגניטיביות גבוהות ויכולת טובה לביטוי ריגשי וליצירת קשר, בעל יכולת להסתגלות ולשמירה על יציבות והתמדה במסגרת לימודים, צבא ותעסוקה, מגלה אחריות ומחוייבות גבוהה לתפקידו כבעל, כאב וכמפרנס.

עוד התרשמו שירות המבחן, כי בעת האירוע היה הנאשם נתון בלחץ רגשי בשל חששו מפגיעה בבנו, ובעת האירוע פעל באימפולסיביות ומבלי להפעיל שיקול דעת ויכולת לווסת את דחפיו.

ביחס להערכת הסיכון ציין שירות המבחן, כי מדובר בהסתבכותו הראשונה של הנאשם בפלילים, כי הוא מבין באופן מעמיק את חומרת מעשיו, מביע חרטה כנה ואמפטיה למתלונן, והם מעריכים כי הסיכון והמסוכנות להישנות מעורבותו בפלילים הינה נמוכה.

ביחס לשאלת הרשעתו בדיון, ציין שירות המבחן כי היות ומדובר בנאשם נורמטיבי, אשר עובד בשירות המדינה ומשמש מפרנס עיקרי לילדיו, בהרשעתו הוא עלול לאבד את מקום עבודתו. שירות המבחן ממליץ לא להרשיע הנאשם בדיון.

קיימת התרשמות מנזקקות טיפולית והומלץ על שילובו בטיפול אשר יעסוק בין היתר בשליטה בכעסים, יסייע לו לרכוש מיומנות אדפטיביות להתמודדות במצבים מעוררי מתח רגשי.

לאור כל האמור, ממליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם צו מבחן לשנה במסגרתו ישולב בטיפול ייעודי, להטיל עליו של"צ בהיקף של 180 שעות, תשלום פיצוי למתלונן והטלת התחייבות להימנע מביצוע עבירה.

4. ביום 17.05.2015 טענו הצדדים לעונש בעניינו של הנאשם 1.

טיעוני הצדדים :

5. ב"כ המאשימה טענה, כי הנאשם נעדר הרשעות קודמות. לגישה, יש להרשיע הנאשם שהיה הדומיננטי באירוע דנן. הוא זה שהתחיל בתקיפה, יזם, הכה באמצעות פנס גדול. גרם לסימני חבלה, לחתכים והדבקה בפנים של המתלונן. המדובר בעבירות אלימות ובריונות חמורה שמתבצעת בצוותא.

לעניין מתחם הענישה הפנתה למספר פסקי דין הדנים בעבירות של תקיפה הגורמת לחבלה של ממש (ת/1).

המאשימה מבקשת להרשיע הנאשם, להעדיף תועלת הציבור על פני האינטרס האישי של הנאשם ולהטיל עליו מאסר מותנה, ומכל מקום השל"צ צריך להיות יותר מ- 180 שעות ולא כהמלצת שירות המבחן.

6. ב"כ הנאשם מבקש מבית המשפט להימנע מהרשעתו של הנאשם. הרשעתו של הנאשם תגרור אחריה תגובה חריפה ובנסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו האישיות של הנאשם, יש להימנע מהרשעתו. הרשעה תגרור לנאשם לאבד את מקום עבודתו כעובד מדינה. בעקבות ההליך דנן הושעה הנאשם מעבודתו. בעקבות כך משפחתו נקלעה למצב כלכלי קשה שאילץ אותם לקחת הלוואות.

המדובר בעבירה מסוג עוון, אשר לא קדם לה תכנון מוקדם, הנסיבות לביצוע העבירה הוא חשש רגשי מפגיעה בבנו של הנאשם.

מדובר בנאשם ללא עבר פלילי והרשעות קודמות. תסקיר שירות המבחן מאוד חיובי. מדובר בנאשם ללא דפוסי התנהגות עברייניים, מנהל אורח חיים נורמטיבי ומעורבותו באירוע דנן הוא מקרי, שירת בצבא כמ"כ בגולני, שירת במילואים כ - 19 שנים, עבד כמאבטח אישיים בארץ ובחו"ל. כעולה ממכלול האסמכתאות, הנאשם היה עובד מצטיין, אדם מסור ובעל יכולות גבוהות.

הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה בביצוע העבירה, חסך זמן שיפוטי יקר, לקח אחריות מלאה על מעשיו והביע חרטה כנה.

ב"כ הנאשם מבקש לאמץ את חוות דעת שירות המבחן.

הפנה לאסופת פסיקה בעבירות של תקיפה ואי הרשעה (נ/1), הגיש פרוטוקול הדיון בועדת המשמעת בנציבות עובדי המדינה, פרוטוקול דיון מיום 16.03.2015 בעניין השעיית הנאשם מעבודתו עד תום ההליך הפלילי.

דברי הנאשם:

הנאשם מביע חרטה מלאה וכנה, לוקח אחריות על מעשיו, מבקש לחזור למקום עבודתו ולפרנס את משפחתו בכבוד.

דברי בת זוגו של הנאשם, הגב' עינב שבו:

טענה כי נקלעו לסיטואציה קשה מאוד, סיטואציה שאינה אופיינית לה ולמשפחתה.

הנאשם הינו אדם ישר, שומר חוק, ומאז שנקלע למצב הזה נהרסו להם החיים.

לגישתה, מה שעברו עד כה זה עונש כבד.

היא וכל המשפחה לוקחים אחריות על מה שעשה הנאשם, מוכנים לשלם מחיר, פיצוי למתלונן ואף של"צ, רק מבקשים שהנאשם יחזור לעבודתו וימשיך לפרנס אותם בכבוד.

7. דין והכרעה:

העבירה שבה הודה הנאשם הינה עבירה חמורה מסוג עוון. ביום 26.01.2015 הגיע לביתו של מר א ב (להלן: "המתלונן") במושב. עם שני אחיו, אורן ואמנון שבו (להלן: "הנאשמים 2 ו 3"), על מנת לשוחח עימו בעקבות אירוע שארע בין המתלונן לבנו הקטין של הנאשם, במסגרתו טען בנו של הנאשם כי המתלונן הכה אותו. כעולה מעובדות כתב האישום, הנאשם תקף את המתלונן באמצעות פנס, כשהוא חובט בו באמצעות הפנס, כאשר הנאשמים 2 ו 3 מצטרפים לתקיפה בצוותא כלפי המתלונן, וגרמו לו לחבלה.

הנאשם הודה בביצוע העבירה המיוחסת לו, אך עתר לאי הרשעתו.

הכלל הוא, כי מי שהודה בפלילים, יורשע בדין. החריג הוא, הימנעות מהרשעה.

על רקע טיעוני הצדדים, אבחן תחילה סוגיית ההרשעה ולאחר מכן היחס בינה לבין תיקון 113 לחוק העונשין (חוק העונשין (תיקון מס' 113), התשע"ב-2012 (להלן: "תיקון 113").

בע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' שמש, פ"ד נ(3) 682, קבע בית המשפט העליון בעמ' 683, כי:

" שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק במבחן מבלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון לפני החוק".

על הלכה זו חזר בית המשפט העליון, במסגרת ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (להלן: "הלכת תמר כתב"), במסגרת הלכה זו נקבעו בין היתר, התנאים הנדרשים להימנעות מהרשעת הנאשם בדין ולפיהם, הימנעות מהרשעה בדין אפשרית בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

ככל שחומרתה של העבירה רבה כן יגבר האינטרס הציבורי ויטו כפות המאזניים לכיוון הרשעה. על המאזן הנדרש עמד בית המשפט בע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני פ"ד (3) 685:

" משהתבקש ביהמ"ש לשקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת הרשעה, ומתי יחיל את החריג בדבר הימנעות מהרשעה, נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיווידואליות של הנאשם. בראיה כוללת נשקל... הצורך במיצוי של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין כדי להשיג בכך בין היתר, את גורם ההרתעה והאכיפה השוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף ככל שחומרת העבירה גדולה יותר, והנזקים לפרט מביצועה-גוברים. כנגד השיקול הציבורי נשקל עניינו של הפרט- הנאשם... באשר לנאשמים בגירים, במאזן השיקולים האמור, גובר בדרך כלל השיקול הציבורי, ורק בנסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך הרשעת העבריין".

המשנה לנשיא, כב' השופט ש' לוין בהלכת תמר כתב שלעיל, מנה מספר מבחנים שאינם ממצים, אותם יש לבחון בבואנו להכריע בשאלת ההרשעה, ואלו הם:

(א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם;

(ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות בהן בוצעה;

(ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד;

(ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים;

(ה) הסבירות שהנאשם יבצע עבירות נוספות;

(ו) האם ביצוע העבירות על ידי הנאשם משקף דפוס התנהגות כרונית או המדובר בהתנהגות מקרית;

(ז) יחסו של הנאשם, האם נוטל הוא אחריות לביצועה, האם הוא מתחרט עליה;

(ח) משמעות הרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם;

(ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם.

אך ברור הוא שהשיקול של חומרת העבירה הינו אחד השיקולים העיקרים אותו על בית המשפט לבחון בבואנו להכריע בסוגיה.

עסקינן במקרה זה בעבירה מסוג עוון שבצידה קבע המחוקק עונש מירבי של 3 שנות מאסר. תקיפה בצוותא הגורמת לחבלה הינה עבירה חמורה ועל בתי המשפט להתייחס לאותה תופעה בחומרה יתירה.

נסיבות ביצועה של העבירה אף הן חמורות. מעובדות כתב האישום עולה כי הנאשם היה הדומיננטי בביצוע העבירה דנן, תקף את המתלונן באמצעות פנס, כשהוא חובט בו באמצעות הפנס, כאשר הנאשמים 2 ו- 3 מצטרפים לתקיפה בצוותא כלפי המתלונן, וגורמים לו לחבלות בפנים ואף הצריכו הדבקה באף.

הנאשם תלה התנהגותו כי בעת האירוע היה נתון בלחץ רגשי בשל חששו מהפגיעה בבנו הקטין, אשר הראה לו כי המתלונן הכה אותו בצוואר ובפנים ואף איים עליו, ובעת האירוע פעל באימפולסיביות ומבלי להפעיל שיקול דעת ויכולת לווסת את דחפיו.

יחד עם זאת, בחינת עניינו של הנאשם בהתאם למבחנים לעיל, מביאה אותי למסקנה כי מן הדין להימנע מהרשעתו של הנאשם במקרה שלפני ולהלן נימוקי:

התרשמותי, כי אכן מדובר בנאשם נורמטיבי, אשר הפנים את מעשיו, הביע חרטה ונטל אחריות בגינם. כעולה מהתסקיר, הנאשם מכיר בחומרת מעשיו וגילה אמפתיה כלפי המתלונן ואף ביטא צורך להתנצל בפניו.

קיימת סבירות נמוכה, אם בכלל, שהנאשם יעבור עבירות נוספות, מה גם שבהתאם לתסקיר, ביצוע העבירות על ידו, אינו משקף דפוס התנהגותי אלים. הנאשם חש בושה על מעשיו ועל מעורבותו בפלילים. קצינת המבחן התרשמה כי מדובר בנאשם ללא דפוסים עבריינים או אלימים וכי הסיכון והמסוכנות להישנות מעורבותו בפלילים הינה נמוכה.

עוד התרשמותי, כי קיימת השלכה ממשית של ההרשעה על עיסוקו ועתידו של הנאשם, שהינו עובד מדינה ברשות המיסים, והוכח בפניי כעולה מפרוטוקול נציב שירות המדינה מיום 16.03.2015, אשר הוגש על ידי ב"כ הנאשם, בדיון באגף המשמעת של עובדי המדינה: "השעיה מעבודה", כי הנאשם הושעה מעבודתו החל מיום 18.03.2015 וזאת עד לתום ההליכים הפליליים והמשמעתיים כנגדו. השעיה זו נובעת מהמדיניות הקיימת כיום להחמיר עם עובדי מדינה המואשמים בעבירות אלימות חמורות, ולכן גם העברת הנאשם לתפקיד אחר לא מתאפשרת לאור החשש לפגיעה באמון הציבור ובתדמית המדינה. הרשעתו של הנאשם בדיון, תמנע שילובו לעבודה במוסדות אלה ותמנע באופן מוחלט אפשרויות תעסוקתו בשורות המעסיק כעובד מדינה. זאת לאחר שהנאשם שירת הציבור והגן על בטחונו משך למעלה משני עשורים.

כעולה מדברי בת זוגו של הנאשם, הגב' עינב שבו ניתן ללמוד כי בעקבות השעייתו של הנאשם מהעבודה נקלעו הם למצב קשה וכדבריה "נהרסו לנו החיים". בת זוגו של הנאשם טענה כי המשפחה לוקחת אחריות על מה שעשה הנאשם ומוכנים הם לשלם מחיר, אם זה פיצוי למתלונן ואם זה של"צ "העיקר שיחזור לעבודתו".

ניתן ללמוד כי הפגיעה הכלכלית והמשפחתית בעקבות השעית הנאשם מעבודתו חמורה היא, ואף גרמה לפגיעה קשה בכל בני המשפחה. כעולה מטיעוני הנאשם לעונש, החלו הם לקחת הלוואות כספיות מחברים ומשפחה, והנאשם "חייב" לחזור למקום עבודתו.

גם הנאשם בדבריו בטיעונים לעונש חזר והדגיש, את החשיבות שיחזור למקום עבודתו ויחזור לפרנס את משפחתו.

נראה כי באם יורשע הנאשם, תהא השלכה ממשית על פרנסתו של הנאשם ועל מצבה הכלכלי של משפחתו.

מבלי להמעיט באינטרס הציבורי שעניינו השמירה על ערך החיים והגנה על שלום הציבור, נראה כי אי הרשעתו של הנאשם במקרה דנן, לא תהווה מסר שלילי לנאשם ולציבור. הנאשם שירת כלוחם וכמ"כ בחטיבת גולני, בתעודת השחרור תואר הנאשם כחייל רציני, יוזם, יסודי, עצמאי בביצוע תפקידו, בעל כושר מנהיגות וכושר ארגון וניהול, שירת במילואים במשך 19 שנים ועבד כמאבטח אישיים בארץ ובשגרירות בחו"ל. עוד נתתי דעתי לעובדה כי הנאשם מטופל בילד הסובל מאוטיזם לטענתו.

לא נעלמה מעיני העובדה שהנאשם נטל עימו את הפנס ואף התלווה לביתו של המתלונן עם שני אחיו, הנאשמים 2 ו- 3, התנהלות המעידה כי הנאשם צפה את האירוע נשוא כתב האישום באופן כזה או אחר, וכי סבר שיצטרך להגן על עצמו. כמו כן היה הוא זה שהוביל את האירוע והגורם לו.

יחד עם זאת, באיזון בין אינטרס הנאשם מחד, והאינטרס הציבורי מאידך בנסיבות מקרה זה, גובר לגישתי האינטרס האישי של הנאשם. אין להתעלם מהעובדה כי המדובר באירוע בודד, לנאשם יכולות קוגניטיביות גבוהות ויכולת ללמוד ולהפיק לקחים מהתנהגויות בעבר, מבין באופן מעמיק את חומרת מעשיו ושירות המבחן המליץ להימנע מהרשעתו בדן נסיבותיו של מקרה זה שונות מהנסיבות אליהן הפנתה המאשימה בטיעוניה לעונש במקרים אחרים בגינם הורשעו נאשמים והושתו עונשים מכבידים. לטענת הנאשם, לאחר שבנו הקטין סיפר לו שהמתלונן הכה אותו, חשש הוא לפגיעה בחייו של בנו, והגיע לביתו של המתלונן מתוך כוונה לשוחח עימו, ורק לאחר שהשיחה הוסלמה והוא נפגע מתגובתו של המתלונן, החל לתקוף אותו, טען כי מעשיו נבעו מדחף ריגעי וללא מחשבה מוקדמת על השלכות מעשיו, וכי לא היה בכוונתו לפגוע במתלונן, אך בעת האירוע התקשה לווסת את כעסו בשל האיום שחש מתגובתו של המתלונן.

המדובר בעבירה ראשונה ויחידה של הנאשם, בהתאם לתסקיר אין המדובר בהתנהגות האופיינית לנאשם וכיכול העבירה בה מואשם הנאשם כעולה מהנסיבות הינה ברף הנמוך בחומרתה.

לאור המקובץ לעיל, הנני קובע כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו אך יש מקום במקרה זה להורות על הימנעות מהרשעתו של הנאשם בדן. אני סבור כי ההרשעה במקרה דנן תפגע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם ואף בבני משפחתו, עתידם הכלכלי ותעסוקתו של הנאשם. כאמור לעיל, המדובר בעבירה מסוג עוון ונראה כי בנסיבות העניין, מן הראוי להימנע מהרשעת הנאשם בדן מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים כמפורט להלן.

אפנה בשלב זה לבחינת היחס שבין שאלת ההרשעה לתיקון 113 לחוק העונשין.

בעוד שבהתאם להלכת כתב, הימנעות מהרשעה הינה אפשרית במידה והעבירה בנסיבותיה מצדיקה הימנעות מהרשעה וכי ההרשעה תביא לפגיעה ממשית בשיקום הנאשם, נראה כי העיקרון המנחה בהתאם לתיקון הינו עקרון ההלימה, ועל בית המשפט לקבוע מתחם ענישה הולם בהתאם לנסיבות העבירה ולגזור את הדין בתוך מתחם זה.

סעיף 40ד' לתיקון, מקנה לבית המשפט האפשרות לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום, להוציא מקרים בהם מעשה העבירה ומידת אשמו של הנאשם הינם בעלי חומרה יתירה.

יוצא אפוא, כי אין הלימה מוחלטת בין הנימוקים המצדיקים הימנעות מההרשעה כפי שאלו הותוו בהלכת תמר כתב לבין עקרון ההלימה ונסיבות ביצוע העבירה המשמשים מבחנים מובילים בקביעת מתחם העונש הראוי בהתאם לתיקון 113 לחוק. קיימת אי בהירות בקשר ליחס בין השיקולים שנקבעו בפסיקה באשר להימנעות מהרשעה, לבין שיקולי השיקום שנקבעו בתיקון 113 והמאפשרים חריגה ממתחם הענישה (ראו גם: ת"פ (שלום-ב"ש) 5989-05-10 **מדינת ישראל נ' רונן רווח** (18.4.13)).

במקרה דנן, מקום שנמנעתי מלהרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו, אינני רואה להיזקק לקביעת מתחם עונש הולם בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין. בעניין זה, מקובלת עליי קביעתו של כב' השופט קרשן בת.פ 51799-12-10 **מדינת ישראל נ' עידן זיגדון**, בלשון זו: " ... העיקרון המנחה בענישה ודאי שצריך להשפיע על ההכרעה האם ניתן להימנע מהרשעה במקרה פלוני, וכך גם יתר העקרונות המנויים בסימן א' 1 לחוק העונשין. אלא שעקרונות ענישה וערכים מוגנים לחוד וקביעת מתחם ענישה לחוד. כאמור, דעתי היא כי אין מקום לקבוע

מתחם עונש הולם במסגרת ההחלטה בדבר הימנעות מהרשעה "

עצם הימנעותו של המחוקק להתייחס לסוגיית אי ההרשעה בדין או ביטולה מקנה חיזוק מסוים לגישה הגורסת כי ההלכות הפסוקות בפרשת כתב ואלו שבאו בעקבותיה בדבר ההכרעה הדו שלבית לא נעלמו מן העולם עם תיקון 113, אם כי הנני סבור כי גם בתיקון 113 קיימים עקרונות ההלימה והשיקום המאפיינים את הלכת כתב. מכאן כי גם אם היה בית המשפט נוקב במתחם ענישה במקרה זה, הרי שלשיקולי השיקום במקרה זה לנוכח נסיבותיו המיוחדות של המקרה היה משקל מכריע בהחלטה לביטול הרשעת הנאשם והטלת עונש בהתאם.

לציין כי הבחינה הדו שלבית נדונה לאחרונה בפסיקת בית המשפט המחוזי בנצרת (ע"פ 58354 /14 מדינת ישראל נ' זהביאן (לא פורסם), (28/1/2015), שם נקבע כי שתי האפשרויות (הכרעה ראשית בסוגיית ההרשעה או הכרעה בסוגיית ההרשעה במסגרת קביעת מתחם העונש בהולם והעונש הראוי) הינן לגיטימיות והולמות את לשון החוק בנושא באותה המידה.

כפי שהקדמתי, המדובר בעבירה המחייבת ענישה מרתיעה והולמת.

ב"כ המאשימה הגישה לעיוני אסופת פסקי דין, עיינתי בפסיקה זו ונוכחתי כי הנסיבות שם חמורות מהמקרה שבפניי, בפרט ביחס לנאשם הספציפי שבפניי, ואין לגזור מהם גזרה שווה.

לאור החלטתי להימנע הרשעתו של הנאשם בדין, לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ולקחתי בחשבון נסיבותיו האישיות של הנאשם, עצם היותו נטול עבר פלילי ואדם נורמטיבי לחלוטין, לקיחתו אחריות על העבירות והבעת חרטה, התסקיר השיקומי שהוגש בענייננו, הגעתי למסקנה כי יש מקום להטיל על הנאשם עונש כמומלץ על ידי שירות המבחן למעט החמרה מסויימת בהיקף עונש עבודות השל"צ.

לאור האמור לעיל, הנני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. הנאשם יבצע של"צ על פי האמור בתסקיר שירות המבחן. אני מורה כי הנאשם יבצע שירות לתועלת הציבור (של"צ) במכסה של 220 שעות למשך שנה.

תוכנית של"צ מותאמת תועבר לאישור בית משפט זה עד ליום 01.08.2015.

2. בית המשפט מסביר לנאשם את משמעות הצו, את מטרת השירות ואת פרטיו, ומזהירו שאם לא ימלא אחר הצו יהיה צפוי לתוצאות האמורות בסעיף 71ד' לחוק העונשין.

3. אני מטיל על הנאשם צו מבחן למשך 12 חודשים מהיום. בתקופה זו על הנאשם לעמוד בפיקוח שירות המבחן ולבצע את כל אשר יוטל עליו.

בית המשפט מסביר בזאת לנאשם בלשון פשוטה את משמעות הצו ומזהיר אותו שאם לא ימלא אחר הצו מכל בחינה שהיא או יעבור עבירה נוספת יהיה צפוי לעונש על העבירה שבגללה ניתן הצו ובית המשפט יוכל לגזור את דינו מחדש.

הוסבר לנאשם, כי במידה ולא יעמוד בתנאי צו המבחן, יהיה בית המשפט רשאי להפקיע את הצו ולהטיל עליו עונש אחר שייראה לו נכון בנסיבות העניין.

4. הנאשם יחתום על התחייבות להימנע מלעבור עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין משך 3 שנים החל מהיום. ההתחייבות תהא על סך 10,000 ש"ח או 50 ימי מאסר תמורתו; אם לא יחתום תוך 7 ימים מהיום ייאסר למשך 30 ימים.

5. הנאשם ישלם פיצוי למתלון שפרטיו: א ב ע"ס 5,000 ₪ וזאת עד יום 01.08.2015.

הפיצוי יופקד במזומן בקופת בית המשפט במועד לעיל שאם לא כן יישא סכום זה הפרשי הצמדה וריבית כחוק החל מיום גזר הדין.

המזכירות תעביר העתק גזר הדין לשירות המבחן.

הודע לצדדים על זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום.

ניתנה והודעה היום כ"א סיוון תשע"ה, 08/06/2015 במעמד הנוכחים.

ניר מישורי לב טוב, שופט